

Zpráva o šetření

ve věci podnětu manželů Ing. J. T. a Ing. V.T.

A.

Obsah podnětu

Dne 31. července 2009 mi byl doručen podnět manželů T. (dále také jako „stěžovatelé“) ve věci místního poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů (dále také jako „poplatek“). Stěžovatelé svůj podnět směřovali vůči postupu Obecního úřadu Předenice, Krajského úřadu Plzeňského kraje, Ministerstva financí a Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže.

Stěžovatelé mě svým podnětem oslovili se žádostí o prošetření postupu uvedených úřadů, neboť jak je zřejmé z příložených písemností, domnívají se, že nejsou poplatníky poplatku a že není dodržován závazný způsob při stanovování jeho výše.

B.

Skutková zjištění, vyjádření úřadů

Stěžovatelé jsou vlastníky rekreační nemovitosti v obci Předenice, v katastrálním území Předenice. S vlastnictvím této nemovitosti je spojena povinnost uhradit poplatek, což stěžovatelé popírají. Obecní úřad obce Předenice (dále také jako „správce poplatku“) tak u stěžovatelů eviduje nezaplacené poplatky za roky 2004, 2005, 2006 a 2007, které vyměřil ve smyslu ustanovení § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“), platebním výměrem ze dne 25. června 2007.¹ Současně přistoupil i ke zvýšení poplatku. Proti tomuto rozhodnutí stěžovatelé brojili prostřednictvím odvolání, které bylo rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje² ze dne 27. června 2008 zamítnuto.

Následně stěžovatelé požádali o povolení přezkoumání zamítavého rozhodnutí o odvolání. Tuto žádost Ministerstvo financí rozhodnutím ze dne 13. listopadu 2008³ zamítlo. Proto Obecní úřad obce Předenice přistoupil dne 27. dubna 2009 k vydání písemnosti označené jako „Usnesení – exekuční výzva“,⁴ kterou byli stěžovatelé „podle ustanovení § 109 odst. 1 správního řádu“ vyzváni ke splnění peněžité povinnosti.

¹ č.j. O/E/017/07

² č.j. EK/1519/08

³ č.j. 26/73 828/2008 - 262

⁴ č.j. O/E/017-EV

Po prostudování související spisové dokumentace jsem se rozhodl v dané věci zahájit šetření, jehož předmětem se stalo prověření postupu dotčených úřadů v řízení o poplatku.

K poskytnutí informací a vysvětlení byl vyzván Obecní úřad obce Předenice, Krajský úřad Plzeňského kraje a Ministerstvo financí. S ohledem na věcnou nepříslušnost Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže jsem o vyjádření tohoto úřadu nežádal.

Již ve výzvě jsem Obecní úřad obce Předenice upozornil na skutečnost, že správce poplatku je v řízení ve věcech poplatků povinen užít zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „zákon o správě daní a poplatků“). Namísto vydání exekuční výzvy dle ustanovení § 109 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „správní řád“) měla být vydána výzva ve smyslu ustanovení § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. Jelikož jsem disponoval informacemi, že v této záležitosti byla správci poplatku poskytnuta metodická pomoc, požádal jsem jej o poskytnutí bližších informací o jejím průběhu a výsledcích. Dále jsem požádal o sdělení, jakým způsobem bylo naloženo s odvoláním, které stěžovatelé proti této výzvě podali. Mimo to jsem se zajímal také o další postup správce poplatku v této záležitosti.

Ředitele Krajského úřadu Plzeňského kraje (dále také jako „krajský úřad“) jsem taktéž požádal o poskytnutí informací o rozsahu metodické pomoci, kterou měl poskytnout správci poplatku. Současně jsem požádal o vyjádření stran uplynutí prekluzivní lhůty u poplatku za rok 2004.

S ohledem na skutečnost, že Ministerstvo financí rozhodovalo v řízení o přezkumu zamítavého rozhodnutí krajského úřadu o odvolání, požádal jsem ředitelku odboru legislativy majetkových daní a poplatků Ministerstva financí (dále také jako „ministerstvo“) obdobně o vyjádření týkající se uplynutí prekluzivní lhůty u poplatku za rok 2004.

Vyjádření správce poplatku

Správce poplatku sdělil, že platební výměr, kterým došlo k vyměření poplatků za roky 2004 až 2007,⁵ nabyl právní moci dne 15. července 2008. K mému upozornění ohledně právního režimu výzvy ke splnění povinnosti (vydané dle správního řádu) mi bylo sděleno, že krajský úřad správce poplatku (v návaznosti na odvolání stěžovatelů) upozornil na neplatnost vydání exekuční výzvy. Následně dne 7. srpna 2009 mělo proběhnout u správce poplatku ústní jednání za přítomnosti stěžovatele, na němž byl společným zástupcem stěžovatelů pro poplatkové řízení určen právě stěžovatel, který měl být současně informován o možnosti požádat „o změkčení tvrdosti placení místního poplatku“. Dne 11. srpna 2009 měli stěžovatelé požádat o snížení poplatku na polovinu, což není dle vyjádření správce poplatku možné. S ohledem na stav věci se mělo zastupitelstvo obce rozhodnout dlužnou částku nadále vymáhat. V současné době mají být evidovány také nezaplacené poplatky za roky 2008 a 2009.

⁵ č.j. O/E/017/07 ze dne 25. 6. 2007

Vyjádření krajského úřadu

Krajský úřad mi oznámil, že správci poplatku byla metodická pomoc poskytována od roku 2007 opakovaně. Správce poplatku měl být instruován jak v záležitostech zavedení, tak i správy místního poplatku. Ve dnech 26. až 28. března 2008 měla být dle sdělení krajského úřadu provedena Ministerstvem financí kontrola výkonu přenesené působnosti, přičemž nebylo ani v případě stěžovatelů shledáno pochybení. Kontrola výkonu přenesené působnosti, případně poskytnutí metodické pomoci na úseku poplatků, je dle sdělení krajského úřadu plánováno také v první polovině roku 2010.

Co se týče otázky prekluze, byl jsem krajským úřadem informován, že se žádostí o stanovisko k prekluzi bylo osloveno ministerstvo již v rámci odvolacího řízení. Dle krajského úřadu: „Ministerstvo financí sdělilo, že v daném případě bylo v souladu se zákonem vyměření místního poplatku od roku 2004, neboť lhůta k vyměření běží do konce roku 2007.“ Ministerstvo se poté mělo tímto stanoviskem řídit i v řízení o žádosti o povolení přezkoumání zamítavého rozhodnutí krajského úřadu o odvolání proti platebnímu výměru. Krajský úřad odkázal na odůvodnění tohoto rozhodnutí. Na závěr krajský úřad sdělil, že k prekluzi práva je správce poplatku povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Svoje vyjádření uzavřel konstatováním, že po marném uplynutí lhůty určené k vyměření poplatku není již možné poplatek vyměřit, pokud lhůta není prodloužena ve smyslu ustanovení § 12 odst. 2 zákona o místních poplatcích.

Vyjádření ministerstva

Později jsem obdržel také vyjádření ministerstva, ve kterém shrnulo důvody, pro které nebyl přezkum rozhodnutí povolen, následovně - „... přestože došlo k některým pochybením správce poplatku..., neměla tato pochybení vliv na stanovení výše poplatkové povinnosti a poplatková povinnost byla stanovena ve správné výši...“

Ministerstvo dále připustilo, že ve smyslu závěrů přijatých rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 9Afs 86/2007-161, ze dne 23. 10. 2007, není pochyb o tom, že došlo k zániku práva vyměřit poplatek za rok 2004.

Také mi sdělilo, že v řízení o žádosti o povolení přezkoumání nebyly shledány okolnosti, na základě kterých by bylo možno přezkum rozhodnutí povolit. Připustilo však, že nebylo přihlédnuto ke skutečnosti, že o poplatek za rok 2004 nebylo pravomocně rozhodnuto ve stanovené lhůtě. Byl jsem informován, že ministerstvo by přezkum v šetřeném případě povolilo za předpokladu, že by kromě nedodržení prekluzivní lhůty byly dány i jiné důvody pro přezkum rozhodnutí. Dle sdělení ministerstva by bylo „v takovém případě k okolnosti nedodržení pravomocného vyměření poplatku přihlédnuto i bez námítky poplatníka“.

Svoji odpověď ministerstvo uzavřelo sdělením, že výsledky a závěry mého šetření k podnětu stěžovatelů budou ministerstvem využity v rámci jeho působnosti jak v oblasti vlastního rozhodování o povolení přezkoumání rozhodnutí, tak i v oblasti metodické a informační pomoci obecním a krajským úřadům.

C. Právní hodnocení

Dlužné poplatky za roky 2004, 2005, 2006 a 2007 (včetně zvýšení poplatků o polovinu ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 věty druhé zákona o místních poplatcích) byly vyměřeny platebním výměrem ze dne 25. června 2007, který nabyl právní moci dne 15. července 2008. Jelikož stěžovatelé neuspěli ani v odvolacím řízení, ani v řízení o povolení přezkoumání rozhodnutí odvolacího orgánu, hodlá správce poplatku nadále postupovat ve vymáhání všech vyměřených poplatků. Mimo to eviduje neuhrazené poplatky z let 2008 a 2009.

Co se týče samotné poplatkové povinnosti, kterou stěžovatelé popírají, o té není pochyb. Jako způsob zpoplatnění nakládání s komunálním odpadem obec Předenice obecně závaznou vyhláškou⁶ stanovila místní poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů. Poplatníkem tak je, dle ustanovení § 10b zákona o místních poplatcích (jakož i vyhlášky), *každá fyzická osoba, která má v obci trvalý pobyt, a fyzická osoba, která má ve vlastnictví stavbu určenou nebo sloužící k individuální rekreaci*, ve které není hlášena k trvalému pobytu žádná fyzická osoba; má-li k této stavbě vlastnické právo více osob, jsou povinny platit poplatek společně a nerozdílně, a to ve výši odpovídající poplatku za jednu fyzickou osobu.

Poplatková povinnost stěžovatelů je tak odvozena od pouhého vlastnictví rekreační nemovitosti.⁷ O poplatkové povinnosti stěžovatelů proto není žádných pochyb. Neobstojí ani argumenty stěžovatelů spočívající v tvrzení, že odvoz odpadu, který je povinna zajistit obec, je stěžovateli nevyužívanou službou, ani argumenty „upřednostněním materiálového využití odpadů před jejich odstraňováním“. Poplatek není v žádném případě platbou za službu, má charakter místní daně.

Kromě toho, výše poplatku nemůže být určena zákonem č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů.⁸ Jeho výše není závislá na množství vyprodukovaného odpadu. V této spojitosti lze proto považovat za lichou i argumentaci „přednostním využíváním odpadů“. Výše poplatku je limitována zákonem o poplatcích - sazbu poplatku tvoří částka až 250,- Kč za osobu mající v obci trvalý pobyt či vlastníci nemovitost určenou nebo sloužící k individuální rekreaci a kalendářní rok a částka stanovená na základě skutečných nákladů obce předchozího roku na sběr a svoz netříděného komunálního odpadu, která činí až 250,- Kč za tyto osoby a kalendářní rok.

Dle stávající právní úpravy má obec možnost ve vyhlášce zakotvit úlevy (snížení poplatkové povinnosti) či osvobození (vyjmutí z poplatkové povinnosti). Zda vůbec, případně jaké skupiny osob budou tímto způsobem zvýhodněny, závisí pouze na postoji konkrétní obce. V této úvaze je obec limitována jedinečně ústavně zakotveným principem rovnosti a zákazu diskriminace.⁹ Odrazem tohoto postoje je

⁶ č. 2/2002

⁷ dle údaje uvedeného v katastru nemovitostí se jedná o stavbu pro rodinnou rekreaci

⁸ „Zákon se vztahuje na uplatňování, regulaci a kontrolu cen výrobků, výkonů, prací a služeb (dále jen „zboží“) pro tuzemský trh, včetně cen zboží z dovozu a cen zboží určeného pro vývoz.“ (ustanovení § 1 odst. 1)

⁹ obdobně též Doporučení pro obce a města, Obecní daně (místní poplatky, daň z nemovitostí, poplatek za komunální odpad). Edice dobré správní praxe. 2. vyd. Kancelář veřejného ochránce práv, Ministerstvo vnitra

pak obsah „zvýhodňujících ustanovení“ vyhlášky. Zde zakotvených úlev či osvobození se může dovolávat pouze osoba, která naplňuje vyhláškou předpokládaná kritéria.

Odlišným institutem je individuální prominutí poplatku z důvodu odstranění tvrdosti dle ustanovení § 16 zákona o místních poplatcích.¹⁰ Na základě tohoto ustanovení může správce poplatku na žádost poplatníka rozhodnout, že poplatková povinnost se (částečně) promíjí. Zda jsou důvody, které poplatník do žádosti uvede, dostatečnými pro (částečné) prominutí poplatku, záleží pouze na posouzení správce poplatku. Na prominutí není právní nárok.

V šetřeném případě tak lze dospět k jednoznačnému závěru, že stěžovatelé jsou poplatníky poplatku, přičemž nejsou dány důvody pro přiznání úlev či osvobození od jejich poplatkové povinnosti.

Jak vyplývá ze sdělení správce poplatku, o prominutí poplatkové povinnosti stěžovatelé nepožádali. Správce poplatku se zmiňuje o jiném podání stěžovatelů, které mi však nezaslal. V této souvislosti připomínám, že je vždy rozhodující obsah podání, i když je nesprávně označeno. V případě existence pochybností o tom, co je žádáno, měl by být žadatel s poučením vyzván k odstranění vad návrhu ve smyslu ustanovení § 21 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků.

Jelikož není v daném případě o poplatkové povinnosti stěžovatelů pochyb, zaměřím se nyní na zhodnocení postupu dotčených úřadů ve vztahu k poplatkové povinnosti za rok 2004.

Pro zahájení šetření na základě podnětu stěžovatelů jsem se rozhodl přistoupit poté, co jsem shledal, že poplatek za rok 2004 patrně nebyl vyměřen v zákonné prekluzivní lhůtě. Ačkoliv byl platební výměr vydán dne 25. června 2007, krajský úřad o odvolání rozhodl až dne 27. června 2008 (rozhodnutí odvolacího orgánu nabylo právní moci dne 15. července 2008). Ustanovení § 12 zákona o místních poplatcích stanoví, že dlužné částky lze vyměřit nebo doměřit do 3 let od konce kalendářního roku, ve kterém poplatková povinnost vznikla. V této lhůtě je nutno přistoupit nejen k samotnému vydání platebního výměru - platební výměr musí kromě toho nabýt také právní moci. Tento závěr vychází z dnes již konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu.¹¹ Obdobně hovoří již zmiňovaná publikace Doporučení pro obce a města, Obecní daně (místní poplatky, daň z nemovitostí, poplatek za komunální odpad).¹²

S ohledem na skutečnost, že platební výměr, kterým byl (mimo jiné) vyměřen poplatek za rok 2004, nabyl právní moci až dne 27. června 2008, lze dospět k jedinému závěru, a to, že poplatek za rok 2004 nebyl vyměřen v prekluzivní lhůtě, jinak řečeno, byl vyměřen poplatek za rok 2004, ačkoliv marným uplynutím

České republiky (odbor dozoru a kontroly ve veřejné správě), Ministerstvo financí (sekce Daně a cla), 2010 159 s. ISBN 978-80-254-6259-1

¹⁰ „Obec, která poplatky spravuje, může na žádost poplatníka z důvodu odstranění tvrdosti poplatek nebo jeho příslušenství zcela nebo částečně prominout.“

¹¹ např. rozhodnutí sp. zn. 9Afs 86/2007 ze dne 23. 10. 2007, rozhodnutí sp. zn. 5Afs 42/2004 ze dne 31. 5. 2006

¹² viz poznámka pod čarou č. 9

prekluzivní lhůty zaniklo právo obce na tento poplatek a zanikla poplatková povinnost poplatníků.

Tomuto závěru nakonec přisvědčilo také ministerstvo. Krajský úřad, který jsem o vyjádření k této otázce rovněž požádal, se hodnocení mnou nastíněné problematiky uplynutí prekluzivní lhůty vyhnul odkazem na dřívější stanovisko ministerstva. Tedy, že vyměření poplatku za rok 2004 bylo v souladu se zákonem, neboť lhůta k vyměření běžela do konce roku 2007. Právě odpověď ministerstva ovšem nasvědčuje tomu, že v jeho postoji došlo k posunu. Bohužel musím konstatovat, že ani tato skutečnost (závěr, že nebyla dodržena prekluzivní lhůta pro vyměření poplatku) doposud průběh řízení o poplatku výrazně neovlivnila. Lze tudíž dospět k závěru, že ačkoliv ministerstvo marné uplynutí prekluzivní lhůty připustilo, nehodlá ve věci konat a sám správce poplatku směřuje k vymáhání všech dlužných plateb, a to včetně poplatku za rok 2004.

Přihlédnout k uplynutí prekluzivní lhůty je povinen správce poplatku z úřední povinnosti. V daném případě stěžovatelé neúspěšně brojili proti postupu správce poplatku prostřednictvím odvolání. V daňovém (poplatkovém) řízení jedná správce daně (poplatku) v souladu se zákony, přičemž je povinen dbát na zachovávání práv a právem chráněných zájmů daňových subjektů (poplatníků). Co se týče postupu odvolacího orgánu, je zakotven v ustanovení § 50 zákona o správě daní a poplatků. Dle tohoto ustanovení je odvolací orgán povinen přezkoumat odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání. Kromě toho, vyjdou-li při přezkoumávání najevo skutečnosti odvolatelem neuplatněné, které mají podstatný vliv na výrok rozhodnutí, lze k nim rovněž přihlédnout.¹³ Zde nutno připomenout, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu,¹⁴ je povinností odvolacího orgánu postup uvozený slovem „lze“ vykládat extenzivně. Soudní praxe tedy dospěla k závěru, že je *povinností* odvolacího orgánu posoudit veškeré skutečnosti, které by mohly mít vliv na správné stanovení daňové (poplatkové) povinnosti.

Ve smyslu ustanovení § 50 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků tedy bylo povinností krajského úřadu odvolání přezkoumat nejen v rozsahu stěžovateli uplatněných námitek, nýbrž také posoudit existenci dalších skutečností, které by mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Jestliže krajský úřad rozhodl, aniž reflektoval fakt, že prekluzivní lhůta zakotvená v ustanovení § 12 zákona o místních poplatcích marně uplynula, jednoznačně pochybil. Rozhodnutí o odvolání (v části týkající se poplatku za rok 2004) lze proto považovat za nezákonné.

Právní rámec přezkoumávání daňových rozhodnutí je vymezen ustanovením § 55b zákona o správě daní a poplatků.¹⁵ Jelikož jsem dospěl k závěru, že odvolací orgán postupoval *nezákonně*, když nepřihlédl k uplynutí prekluzivní lhůty, domnívám se, že podmínky pro povolení přezkoumání rozhodnutí odvolacího orgánu byly naplněny.

¹³ dle ustanovení § 50 odst. 3

¹⁴ rozhodnutí sp. zn. 7Afs 212/2006 ze dne 19. 2. 2008

¹⁵ „Na žádost daňového subjektu nebo z úřední povinnosti může být rozhodnutí správce daně, které je v rozporu s právními předpisy nebo se zakládá na podstatných vadách řízení, a okolnosti nasvědčují tomu, že došlo ke stanovení daně v nesprávné výši, zrušeno, nahrazeno jiným nebo změněno. Shledá-li správce daně po přezkoumání rozhodnutí, že podmínky pro povolení tohoto přezkoumání nebyly splněny, přezkoumávané rozhodnutí potvrdí.“

Jak jsem již uvedl výše, nepochybuji o tom, že rozhodnutí odvolacího orgánu bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Zbývá posoudit, zda z ostatních okolností vyplývá, že došlo ke stanovení poplatku v nesprávné výši. Důsledkem uplynutí prekluzivní lhůty je nemožnost dlužný poplatek vyměřit či doměřit. Prostou úvahou jsem dospěl k závěru, že byl-li poplatek vyměřen po uplynutí prekluzivní lhůty, přestože nebyl uhrazen, okamžikem uplynutí lhůty zanikla povinnost stěžovatelů poplatek uhradit. V daný okamžik se proto poplatková povinnost stěžovatelů rovnala nule, protože není, domnívám se, sporu o tom, že došlo ke stanovení poplatku v nesprávné výši, byl-li za tento rok vyměřen poplatek ve výši 292,- Kč. Jednoduše tak lze dospět k závěru, že důvody pro povolení přezkoumání rozhodnutí odvolacího orgánu ve smyslu ustanovení § 55b zákona o správě daní a poplatků byly naplněny.

Ministerstvo v reakci na mou výzvu sdělilo, že přezkum rozhodnutí by povolilo pouze za předpokladu, že by kromě uplynutí lhůty byly shledány i jiné důvody pro přezkum rozhodnutí. V takovém případě by k okolnosti nedodržení lhůty přihlédlo i bez námítky poplatníka. Takový přístup by bylo možné akceptovat jedině v případě, že by zde neexistovala skutečnost ovlivňující správnost výše stanovené daně, ke které by bylo ministerstvo povinno přihlédnout z úřední povinnosti. Pominu-li nyní okolnost uplynutí lhůty, ostatní zjištěné vady řízení nebylo skutečně možno považovat za podstatné. V šetřeném případě však ministerstvo fakt, že došlo k uplynutí prekluzivní lhůty v okamžiku rozhodování o žádosti o povolení přezkoumání, opomenulo. V této souvislosti se proto musím ohradit proti argumentaci spočívající v tvrzení, že by mělo být přihlédnuto pouze k námitce uplatněné stěžovateli, případně tvrzení, že zjištěné pochybení nemělo vliv na správnost výše stanovené daně.

I na základě ministerstvem zmiňovaného rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9Afs 86/2007, ze dne 23. 10. 2007, lze ovšem dospět k závěru, že na rozdíl od soudního přezkumu je postup správního orgánu v řízení o povolení přezkumu rozhodnutí limitován nikoliv pouze námitkou, nýbrž povinností správního orgánu postupovat v souladu se zákonem a chránit tak práva a právem chráněné zájmy poplatníka. Což se v daném případě nestalo.

Lze shrnout, že pokud skutečnost uplynutí prekluzivní lhůty ministerstvo pominulo, postupovalo nesprávně.

V souvislosti se šetřeným případem se nelze alespoň okrajově nezmínit o dvojí pozici krajského úřadu a ministerstva v záležitosti řízení o poplatku. Zde mám na mysli jednak metodickou a odbornou pomoc, kterou ve smyslu ustanovení § 61 odst. 3 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů, poskytují krajské úřady, jednak kontrolu výkonu přenesené působnosti, kterou ve smyslu ustanovení § 92a zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů, vykonává Ministerstvo financí.

Ze shromážděného spisového materiálu vyplývá, že v souvislosti s poplatkovým řízením, jehož jsou stěžovatelé účastníky, byla správci poplatku poskytována metodická pomoc, která zřejmě směřovala k odstranění některých procesních pochybení správce poplatku. Ze sdělení správce poplatku vyplynulo, že byl například poučen o správném postupu při vydání exekuční výzvy. Obdobně patrně správce poplatku přistoupil k určení společného zástupce stěžovatelů pro poplatkové řízení. Ze sdělení krajského úřadu vyplynulo, že spis stěžovatelů byl

předmětem kontroly výkonu přenesené působnosti, kterou provedlo ministerstvo ve dnech 26. až 28. března 2008, přičemž nebylo shledáno pochybení.

Ačkoliv nejsem dopodrobna seznámen ani s rozsahem metodické pomoci poskytnuté správci poplatku krajským úřadem, ani s rozsahem kontroly výkonu přenesené působnosti učiněné ministerstvem, přesto mohu dospět k závěru, že ani existence obou kontrolních mechanismů nezabránila v konkrétním případě vzniku a souvisejícím důsledkům pochybení.

D. Závěry

V daném případě tak lze uzavřít, že ačkoliv stěžovateli uplatňované argumenty byly (odůvodněně) shledány lichými, v postupu dotčených úřadů přesto došlo k pochybením. Za nejzávažnější zjištěné pochybení považuji skutečnost, že poplatek za rok 2004 byl pravomocně vyměřen po uplynutí prekluzivní lhůty, tedy v době, kdy tato poplatková povinnost zanikla. Stranou jsem ponechal některá drobnější procesní pochybení, na která byl již správce poplatku, resp. krajský úřad, upozorněn v průběhu poplatkového řízení v rámci metodické pomoci či kontroly výkonu dozoru nad přenesenou působností.

Shrnuji, že bylo povinností dotčených orgánů, tedy správce poplatku, krajského úřadu a ministerstva, se otázkou uplynutí prekluzivní lhůty u poplatku za rok 2004 zabývat a při svém postupu ji zohlednit. A to bez ohledu na námitky uplatněné stěžovateli. Důsledkem tohoto stavu je pak aktuální (blíže nespecifikovaný) postup správce poplatku směřující k vymožení dlužných plateb včetně platby vztahující se k roku 2004.

Své šetření proto ve smyslu ustanovení § 18 zákona č. 349/1999 Sb., o veřejném ochránci práv, ve znění pozdějších předpisů, uzavírám a Obecní úřad obce Předenice, Krajský úřad Plzeňského kraje i Ministerstvo financí žádám, aby se ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení této zprávy k mým zjištěním a závěrům vyjádřily a informovaly mě o přijatých opatřeních k nápravě.

JUDr. Otakar M o t e j l v. r.
veřejný ochránce práv
(zpráva je opatřena elektronickým podpisem)